

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ЕДИНЪ УЧЕНЪ

Съчинение по картинките в брой 3 на Поточе

ЕДИНЪ английски ученъ, следъ дълго и уморително скитане изъ африканскитѣ пустини седналь да си отдъхне. Ала не следъ много време дочува нѣкакви странни нечовѣшки гласове. Заозъртва се плахо нашиятъ ученъ, и, изведнакъ, вижда задъ себе си две черни лица съ изцъклени очи, които страшно го гледатъ. Отъ внезапната уплаха шапката му дори отхвърква на страни. Скача той бързо на крака и се апуска въ бѣгъ. Задъханъ и запъхтѣнъ той съ ужасъ чува все по-близо стѣпките на преследвачитѣ — африканци и безогледно прескача каквото му се изпрѣчи. Но ето, че налита на друга по-голяма беда. Въ единъ моментъ вижда предъ себе си тигъръ готовъ да се хвърли върху него. За щастие, обезумѣлиятъ отъ ужасъ пчтешественикъ пада на земята въ сжщия мигъ, когато тигърътъ съ единъ голѣмъ скъжъ се хвърля върху него.

И вмѣсто той, преследвачитѣ негри ставатъ жертва на разярения тигъръ. А пчтешественикътъ, възползуванъ отъ щастливия случай, спасява живота си съ бѣгъ и отъ двѣтъ напасти.

Анелия Д-ръ Стоянова
у-ка отъ I-б кл. прог. „Априловъ“ — София

СНѢЖИНЧИЦИ

— Снѣжинчици красиви,
Весели игриви,
Я кажете, мили,
Де сте подрали?
Кой ви васъ изпрати
Бѣлички, хвъркати,
Та земята побѣлихте
И я чудно украсихте?

— Миличко момченце,
Весело детенце,
Бързаме снѣгъ да навали
За вашитѣ игри.
Дѣдо Мразъ ни насъ изпрати
Тамъ отъ ледени палати
Да развеселиме децата
И разтупкаме сърдцата.

Анатолка Тотева
у-ка IV-а отд. — гр. Т.-Пазарджикъ

С. ГЪЗИКЕНЪ

Следъ като пристигнихме въ Варна, качихме се на автомобила, който отиваше за село Гъзикенъ и той трѣгна по алеиното шосе за Бургазъ. Подиръ едночасово пчтуване навлѣзохме въ Лонгоза. Като минавахме презъ тази гора царѣше тишина. Само автомобила нарушаваше тишината.

Не следъ много автомобиля спрѣ при едни ханчета отъ кждето се виждаше моста на Камчията. Като минавахме моста можяхме да видимъ тази голѣма рѣка. При една воденица тя се раздѣля на две. Тръгнахме по единъ клонъ, който води за Гъзикенъ. Около десетъ километра по-нагоре се намира срѣдъ гората селото Кюрюкюой. Това село е дало отъ своята мера на бѣжанцитѣ, които сж построили кжщитѣ си край шосето. Селянитѣ сж изсѣкли гора на която пчноветѣ още стоятъ. Свинетѣ на това село приличатъ много на дивитѣ. Само по едно се различаватъ, че нѣматъ дълги жбви.

Отъ селото нагоре пчтътъ ставаше все по-лошъ и по-нагоренъ. Следъ като шофьорътъ даде по-силна скоростъ на автомобила, изкачихме единъ по-високъ хълмъ отъ който се вижда морето, което по пчтя до тукъ не се виждаше. Второто село е Бѣла. То е едно отъ най-голѣмитѣ села въ тази околностъ и най-важното. Въ дъното се виждаше село Гъзикенъ.

Отъ кулата на крепостъта, поставена на западъ отъ селото, въ носа на планината, се вижда цѣлата околностъ на Варна чакъ до Балчикъ. Друго, — че отъ тази крепостъ, до другата крепостъ Маринополъ, а сега село Девня, има прокопанъ подземенъ входъ, презъ който сж минавали въ опасностъ. Ако се разкопае тази крепостъ може да се откриятъ много ценни старини.

Половината отъ жителитѣ на Гъзикенъ сж бѣжанци. Най-важнитѣ здания на Гъзикенъ сж: Стопанството „Тича“, съградено отъ трудовачитѣ. Почивната станция на банковитѣ служители и нѣколко вили. Седѣмкилометровия плажъ никой не го използва освенъ край селото. Гъзикенъ е най-хигиеничното морско лѣтoviще въ България. Поради мжчинитѣ съобщения посещаватъ го по-заможни лѣтвовници.

Алеко Голѣмановъ
уч. отъ II класъ I соф. прогимназия — София